

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΜΙΑ ΕΚΠΛΗΞΙΣ ΣΤΟ ΓΑΜΟ ΤΗΣ ΜΕΡΣΕΝΤΕΣ

ΑΣΕΙΔΕΥΑΝ κ' οι δύο για τη Νότιο Αμερική κ' είχαν γίνει φίλοι πάνω στο υπερωκεανό, χωρίς να το καταλάβουν...

Τευθή από μικρός και τ' είχε καταφέρει να σχηματίσει κολοσσία περιουσία με τις φυτείες του. Τώρα λοιπόν ήθελε κοντά του, για πάντα, τον άνθρωπο που είχε άπειρη ολιγονομία στον κόσμο...

—Τι περιέργω! Έκανε με θαυμασμό ο Λέων Μανιέ...

—Ποτέ! τ' οι πάντ'αυτες γελώντας ο Φαρκό; Τ' Ξέρω μονάχα από μερικές φωτογραφίες... Νά, για ζύττα: Αύτος εδώ είνε ο θεός σου και τ' χωρτά που είνε δίπλα του είνε ή κόρη του, ή ξαδέλφη μου Μερσεντές...

—Είσαι τυχερός! Κι' αυτοί α' συγγενείς σου δεν σε Ξέρουν, δεν σ' έχουν δη ποτέ τους;

—Μά βέβαια, αφού έχω θά τους δω για πρώτη φορά εκεί κάτω, στο Σάν Χουάν. Μ' Ξέρουν μόνο από μι'α παλιά φωτογραφία μου. Μά δεν βαρύνει, δεν θά μπορούσαν να με γνωρίσουν... Έγώ θά τους γνωρίσω πρώτος!...

Ο Λέων Μανιέ είχε κ' αυτός διηγηθή τη ζωή του στον τυχερό φίλο του. Πήγανε στην Αμερική για να γίνει βαθύλοχος κ' είχε την ελπίδα ότι θά τον βοηθούσε ή τύχη.

—Όπως βρήθηκε τ'ο θείο σου, αγαπητέ Ζάν! Έλεγε στον Φαρκό, Ξεσπώντας σ' ένα ήχηρό γέλο.

—Υστερα άπ' τις εξυμνησμένες αυτές, ή φίλια τους έγινε πιο στενή και πιο εγκάρδια. Αΰξαρνα όμως τους χωρίσε για πάντα ένα δραματικό περιστατικό.

Ήταν νύχτα και τ'ο καρδιά πάλενε με τίς κίματα τ'ο Ατλαντικού, όταν ο Λέων Μανιέ παρουσιάστηκε στον πλοίαρχο κατάλοιμο και παραγμένο.

—Κατεάνο, τ'ο είνε, δεν βρισκόμ' πια τ'ο φίλο μου Ζάν Φαρκό... Τ'ον Ξύχαα από την κωμική, που είχαμε μαζί. Φοβάμαι μήπως τ'ο συνέθε κανένα διασπέρμα... Είλασσε τ'ο γέφυρα μονάχο, εδω και λίγη ώρα. Μιά στιγμή τ'ον άφησα και κατέβηκα στην κωμική μας για να πάρω τ'α σνάγκα μου. Όταν Ξαναγύρισα στη γέφυρα, δεν τ'ον βρήκα πια! Είχε γίνει άφαντος...

—Θά έπεσε στη θάλασσα! μοιγομήρισε ο πλοίαρχος, χτυπώντας τη γροθιά του πάνω στο τραπέζι.

—Επειτα έδωσε τίς κατάλληλες διαταγές, π'ο δίνοντα όταν θά άντηχίον στο καρδιά ή τρομαχτή κραγιή: «Ανθόπος στη θάλασσα!»

Όλοι όμως αναγκάστηκαν να κρανέγοντ'ον θά δεν ύποχε κανένα ήλπίδα σωτηρίας τ'ο άτυχο έκαθά, γιατί ο Ατλαντικός Ξεανός ήταν εκείνη τη νύχτα μά μάση κόλαα... Τ'ο καρδιά, λοιπόν, άναγκάστηκε, ύστερ' από λίγο, να συνεχίση τ'ο ταξείδι του.

Την άλλη μέρα ο πλοίαρχος ρώτησε πάλι τ'ον Λέοντα Μανιέ:

—Ο φίλος σας άθεχ' δίχως άλλο τίποτε συγγενείς, στους άποίους πρέπει ν' αναγγέλιουμε τ'ο τραγικό τέλος του.

—Όχι, κατεάνε, τ'οι πάντ'αυτες έκείνος. Ήταν ολιγονόμος σ'όν κόσμο!... Πηγάναμε κ' οι δύο στην Αμερική για να δουλέψουμε...

—Τότε, μόλις γτάσουμε στο Μπουένος Άϊρες, θά στείλω μι'α έκθεσι για τ'ο χαμό του και τίς άποκνεύς του στο Γάλλο πρόξενο. Φιλιάξέτι τίς λαπόν έσεις, που έλασσε ο πιο στενός φίλος τ'οι μακαρίτη.

—Ειχαρίστος, κατεάνε... Θά πάω μάλιστα ο ίδιος την έκθεσι σας σ'όν πρόξενο μας, για να τ'ο δώσω κ' ύστες άλλες λεπτομέρειες θά δέλε να μύθη.

Στ'ο Μπουένος Άϊρες ο Λέων Μανιέ κάθησε σ' ένα μικρό ξενοδοχείο τ'οι λυμνίου. «Επειτα πήγε σ' ένα περιοικέρη.

—Είμαι ήθαοίς κ' έχω γοήγορα άνάγκη μι'ας μάσης περιούιας,

τ'ο είνε.

Τ' άλλο κορίτ'ο Μανιέ, που είχε γίνει από Ξανθός μελαχροινός, πήγε τ'ο τράινο για τ'ο Σάν Χουάν, αφού πρώτα έστειλε τ' άπολοισό τηλεγράφημα σ'όν κ. Αιμίλιο Ρουβίλ:

«Φθάνω αύριο, στις 19. Φιλιά. Ο άνήπιός σας Ζάν Φαρκό».

Πρίν όμως εγκαταλείψει τ'ο Μπουένος Άϊρες, ο Λέων Μανιέ είχε έκπληκρόσει κατά την εντολή που τ'ο είχε δώσει ο πλοίαρχος κ' είχε πάει την έκθεσι του για την Ξεαμνήσια τ'οι δούτηγοις έκαθάτη στο Γάλλο πρόξενο. Σ' αυτό τ'ο έγγραφο, άπόσο, τ' όνομα τ'οι Ζάν Φαρκό είχε άντικατασταθή επείξια με τ'ο όνομα τ'οι Λέοντος Μανιέ, όπως είχαν γίνει μαζί τ'α Ξανθά μαλλιά του...

Στ'ο σταθμό τ'οι Σάν Χουάν τ'ον περιέμενε ο θεός Ρουβίλ με την κόρη τ'οι Μερσεντές. Μά πρώτος τους γνώρισε ο φρεσκοανηρρός, κρατώντας τίς φωτογραφίες τους στο χέρι.

—Σε φανταζόμαστε πάντα με γένεια, όπως φαίναται στη φωτογραφία, είνε τότε ή Μερσεντές, κλαπώντας τον όμορφο Ξαδέλφ'ο της κ' ένα φανερό ένδιωμο. Έτσι χαλκόν, όπως είνε τ'ώρα, ποιος θά μπορούσε να σέ γνωρίση!

—Έσκιρα τ'α γένεια μου, γιατί κ' Ξεκανα γέρο, τίς Ξήγησε γελώντας εθίμα ο Μανιέ. Μά, άν δεν σ' άρέσουν έτσι, όμορφη Ξαδέλφη μου, θά τ' αφήσω πάλι να μεγαλώσω...

—Όχι, όχι... Έτσι είνε πιο όμορφος! τ'οι πάντ'αυτες χονογέλοντας ή κόρη τ'οι Ρουβίλ.

Έκείνο τ'ο βράδι, λοιπόν, ο βαθύλοχος Γάλλος γρόττασε βασιλιά τ'ον άρτίε τ'οι άνήπιός του. Τίς άλλες μέρες πάλι, τα πρώταμα πήραν ένα τόσο καλό δρόμο, ώστε ο θεός Ρουβίλ εξαγοστούσε τ'ο θεο, που τ'ο είχε στείλει έναν τόσο πολύτιμο άνηρ'ο και κ'απτά με πραγματική ευχαρίστησι ότι ή μονιερθή κόρη του, για την όποια όνειρευόταν ένα γάμο κ' ένα σικιατρώτη τους, συγγενή ή όχι, τ'οι έδειχτε να Ξεαμνήσια σικιατρώτα...

Με δύο λόγια, ύστερα από ένα μίνα, οι δύο νέοι άραβονιάστηκαν κ' άμέσως κατόπι έγιναν οί γάμο στην καθολική έκκλησία τ'οι Σάν Χουάν. Την ήμέρα τ'οι γάμου ή μικρή έκκλησία ήταν γεμάτη από χαρομένους φίλους. Οι νεονίφ'οι, γονατισμένοι μπροστά στο ιερό, περιέμεναν τ'ον παπά, που άργούσε ναρθ, κ' ένα τράσο άνέχθητο...

Αΰξαρνα όμως ο παπάς παρουσιάστηκε, μπαίνοντας από την πόρτα τ'οι σκευοφυλακίου, με τ'ο πρόσκο γρονιμένο π'οι τ'ο ιερό. «Επειτα πλησίασε τ'οι γονατιστούς μελλονίμους και τ'οις είνε:

—Σηρωθήτε, παρακαλώ...

Ο Λέων Μανιέ άνατήριμασε, όταν άκουσε εκείνη τη φωνή, που τ'οι ήταν γνωστή και που νόμζε ότι έρχόταν άπ' τ'ον άλλο κόσμο! Κατάχλομος, λοιπόν, άπ' τη συγκίνησι, σίμασε τ'α μάτια κ' είδε ένα στεν'ο κ' άπειλητό πρόσωπο, σπολιέμο κ' ένα μαύρο γένι. Την ίδια στιγμή, μαζ' με μι'α κραγιή τρώσι, βήγχε από τ'ο χείλι του κ' άγανά τ'οι ένα όνομα:

—Ζάν... Ζάν Φαρκό!...

—Ναι, έγώ είμαι!... Ο Ζάν Φαρκό... τ'οι πάντ'αυτες ο παπάς. Έγώ είμαι ο φίλος σου, που τ'ον πρόδωσε και τ'ον πέταξε στη θάλασσα την νύχτα εκείνη, για να τ'ον Ξεαμνήσια, να τ'οι κλέψη τ'ο έγγραφο τ'οι και να πάρησι τη θέσι του σ'οι σπίτι και τ'ον τρομαχτή π'ον συγγενών του. Δεν ούλογοιήτηρες όμως ότι είμαι θαλασινός κ' ότι μπορούσα κ' άνθέξω πολλές ώρες στην τρομαχμένη θάλασσα. Ανθεξα λοιπόν ως τ'α Ξημερομιάτα, που πέρασε από κοντά μου ένα ιστιοφόρο και κ' έβουσε...

Έτσι κατάφερα να γτάσο στην Αργεντινα και ναρθω στο Σάν Χουάν. Μά π'οι θά μπορούσα ν' άποδείξω άμέσως ότι έγώ είμαι ο πραγματικός Ζάν Φαρκό, αφού είχες εδω τίς φωτογραφίες μου και τ'α χαρτιά μου; Είχα άνάγκη από κάποιο τέγκναμα, για να σου τραβήσω τη μάσκα. Ο καλός παπάς, λοιπόν, αύτης της έκκλησίας δέχτηκε να με βοηθήσει και να τ'ώρα που είνε ο ίδιος βιολογιέσι μπροστά σ' όλο τ'ον κόσμο ότι έγώ είμαι ο Ζάν Φαρκό.

Ο Λέων Μανιέ, κίτ'ονος σάν πεθαμένους, Ξήριξε τ'α δόντια του από τ'η λύσσα και βήγχε, παρατατώντας σάν μεθυσμένους, από τ'η μικρή εκκλησία. Τόση όμως ήταν ή κατάληξις όλων, ώστε κανείς δεν όμνησε να τ'ον πιάση. Κ' ο Λέων Μανιέ έφυγε από τ'ο Σάν Χουάν, όπου δεν Ξαναβάρηκε ποτέ, άφίροντας τη θέσι του σ'όν τρομαχτικό άνήπιό τ'οι πάλιλοτου Ρουβίλ, που άγάπησε τ'ον Ζάν Φαρκό σάν παδί του και τ'οιδωσε την πεντάμορφη μοναχοκόρη τ'οι Μερσεντές.

ΜΟΡΪΣ ΠΕΝΑΡ

Ο παπάς πλησίασε τ'οις μελλονίμους...